

SEKMADIENIO SKAITINIAI

LITAUISK søndagsblad

24. søndag i alm. kirkeår, år C

XXIV EILINIS SEKMADIENIS. Liturginiai metai - C

Pirmasis skaitinys (Iš 32, 7–11. 13–14)

Viešpats kalbėjo Mozei: „Eik, nusileisk nuo kalno, nes tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto, pagedo! Jie greitai nukrypo nuo kelio, kurį jiems buvau nurodęs. Nusiliedino veršį ir puola prieš jį ant žemės. Aukoja jam gyvulius ir sako: 'Tai jis, Izraeli, yra tavo dievas, išvedęs tave iš Egipto'“.

Ir Viešpats toliau kalbėjo Mozei: „Šią tautą aš permačiau kiaurai: tatau tauta kietasprandė. Dabar tu palik mane vieną, kad mano rūstybė ant jų užsidegtų ir juos išnaikintų. Gausinga tauta aš tave padarysiu!“

Bet Mozė ėmė maldauti Viešpatį, savo Dievą: „Kodėl tau, Viešpatie, užsidegė rūstybė ant savo tautos? Juk tu su didžia galybe ir tvirta ranka ją išvedei iš Egipto.“

Prisimink savuosius tarnus Abraomą, Izaoką ir Izraelį, kuriems tu savo vardu prisiekei: 'Aš jūsų palikuonis padarysiu skaitlingus kaip dangaus žvaigždės' ir: 'Visą tą šalį, apie kurią kalbėjau, atiduosiu jūsų palikuonims; jie valdys ją per amžius'“.

Ir Viešpats davėsi perprašomas nedaryti to pikto, kuriuo savo tautai buvo grasinęs. **Dėkojame Dievui.**

Atliepiamoji psalmė (Ps 50, 3–4. 12–13. 17. 19)

P. Kelsiuos ir eisiu pas tėvą.

Pasigailėk manęs, Dieve: tu didžiai gailestingas.
Gerumas tavo beribis – naikinki mano kaltybę.
Grynai nuplauk mano dėmę,
numazgok mano kaltę! – **P.**

Sutverk širdį man tyrą, o Dieve,
many nepalaužiamą dvasią atnaujink.
Vai, neatstumki, manęs nuo savojo veido,

prarast tavo šventąją dvasią neleiski! – **P.**

Tu mano lūpose, Viešpatie, būsi,
manoji burna tave šlovins.

Manoji, Dieve, auka – tai širdis sugrudus.

Graudžios, nuolankios širdies tu neatstumsi. – **P.**

Antrasis skaitinys (1 Tim 1, 12–17)

Mylimasis!

Aš esu kupinas dėkingumo mūsų Viešpačiui Kristui Jėzui, kuris mane sustiprino ir palaikė tinkamu užimti tarnystę, nors anksčiau esu buvęs piktžodžiautojas, persekiotojas ir smurtininkas. Manęs buvo pasigailėta, nes taip elgiausi dėl neišmanymo ir netikėjimo. Bet mūsų Viešpaties malonė išsiliejo be saiko kartu su tikėjimu ir meile Kristuje Jėzuje. Tikras žodis ir vertas pilno pritarimo, jog Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš. Todėl ir buvo manęs pasigailėta, kad manyje pirmame Jėzus Kristus parodytų visą savo kantrybę, duodamas pavyzdį tiems, kurie jį įtikės amžinajam gyvenimui. Amžių Karaliui, nemirtingajam, neregimajam, vieninteliam Dievui tebūna garbė ir šlovė per amžių amžius! Amen. **Dėkojame Dievui.**

Posmelis prieš evangelija (2 Kor 5, 19)

P. Aleliuja. – Dievas Kristuje sutaikino su savimi žmones
ir patikėjo mums sutaikinimo žinią. – **P.** Aleliuja.

Evangelija (Lk 15, 1–10. (11–32))

Pas Jėzų rinkdavosi visokie muitininkai ir nusidėjėliai jo žodžių pasiklausyti. O fariziejai ir Rašto aiškintojai murmėdavo, sakydami: „Šitas priima nusidėjėlius ir su jais valgo“.

Tuomet Jėzus pasakė jiems palyginimą: „Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir vienai nuklydus, nepalieka devyniasdešimt devynių ir neieško pražuvusios, kolei suranda?! Radęs su džiaugsmu dedasi ją ant pečių ir, sugrižęs namo, susikviečia draugus bei kaimynus, sakydamas: 'Džiaukitės drauge su manimi! Radau savo pražuvėlę avį!'“

Sakau jums, taip ir danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio, negu dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikia atsiversti.

Arba kuri moteris, turėdama dešimtį drachmų ir vieną pametusi, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir rūpestingai neieško, kolei suranda? Radusi ji susivadina drauges bei kaimynes ir sako: 'Džiaukitės su manimi, nes radau drachmą, kurią buvau pametusi'.

Sakau jums, šitaip džiaugiasi Dievo angelai dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio“.

[Jis kalbėjo toliau: „Vienas žmogus turėjo du sūnus. Kartą jaunesnysis tarė tėvui: 'Tėve, atiduok man priklausančią palikimo dalį'. Tėvas padalijo sūnams turtą. Netrukus jaunėlis, susiėmęs savo dalį, iškeliavo į tolimą šalį. Ten, palaidai gyvendamas, išikvojo savo lobį. Kai viską išleido, toje šalyje kilo baisus badas, ir jis pradėjo stokoti. Tada nuėjo pas vieną šalies gyventoją ir stojo jam tarnauti. Tasai jį pasiuntė į laukus kiaulių ganyti. Jis geidė prikimšti pilvą bent ankščių jovalo, kuri ēdė kiaulės, tačiau nė to jam neduodavo.

Tada susimąstė ir tarė: 'Kiek mano tėvo samdinių apščiai turi duonos, o aš čia mirštu iš bado! Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane bent samdiniu!' Jis pasiryžo ir iškeliavo pas tėvą. Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo.

O sūnus prabilo: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nebesu vertas vadintis tavo sūnumi'...

Bet tėvas įsakė tarnams: 'Kuo greičiau atneškite geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas! Atveskite nupenėtą veršį ir papjaukite! Puotaukime ir linksminkimės! Nes šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado'. Ir jie pradėjo linksmintis.

Tuo metu vyresnysis sūnus buvo laukuose. Eidamas namo ir prisiartinęs prie sodybos, išgirdo muziką ir šokius. Jis pasišaukė tarną ir paklausė, kas čia dedasi.

Tas jam atsakė: 'Sugrižo tavo brolis, tai tėvas liepė papjauti nupenėtą veršį, kad sulaukė jo sveiko'. Tada šis supyko ir nenorėjo eiti namo. Tėvas išėjęs pradėjo vadinti jį vidun.

O jis atkirto tėvui: 'Štai jau tiek metų tau tarnauju ir niekad tavo įsakymo neperžengiau, o tu man nė karto nesi davęs nė ožiuko pasilinksminti su draugais. Bet vos tik sugrižo šitas tavo sūnus, prarijęs tavąjį turtą su bloga draugija, tu bematant jam papjovei peniukšlį'.

Tėvas atsakė: 'Vaikeli, tu visuomet su manimi, ir visa, kas mano, yra ir tavo. Bet reikėjo puotauti bei linksmintis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo žuvęs ir atsirado!'“.] **Šlovė Tau Kristau!**

Kviečiame apsilankyti parapijos svetainėje adresu: <http://fredrikstad.katolsk.no>